

дѣление и татко ме даде на занаятъ у абаджи Пройка. Тогазъ нѣмаше въ България ни висше училище, ни учителско училище, нито пѣкъ офицерско, та повечето дѣца отиваха на занаятъ още отъ IV отдѣление. Ехъ, дѣца, вие сте сега честити съ многото ни училища! Учете се добръ, защото сега занаятитѣ не могатъ да прѣхранятъ човѣка като въ старо врѣме. Тогава се работѣше повече на рѣцѣ, а сега има и машини. Който е неукъ, той не може да си служи съ машината, а за машинитѣ ще научите подробно въ нѣкое занаятчийско училище.

При моя майсторъ работѣха двама калфи и едно чираче. Азъ бѣхъ четвъртиятъ работникъ. Сутринъ майсторъ Пройко идваше рано и приготвяше работа за всички. Калфитѣ шиеха скроенитѣ дрехи, а ние съ чирачето зашивахме копчетата на отбѣлѣзанитѣ мѣста. Майсторътъ само кроеше и ни гледаше какъ работимъ. Богъ да го прости, много грубъ човѣкъ бѣше: за нищо и никакво удряше съ аршина по гърба и бодѣше съ иглата по бутоветѣ. Веднажъ ме убодѣ за плешката съ голѣмата игла, защото съмъ зашилъ копчето наопъки. Искри изкочиха отъ очитѣ ми. Безъ малко щѣхъ да си побѣгна у дома.

Най-весело прѣкарвахме, когато ставахме на „шевекеръ“, защото майсторътъ ни още спѣше у дома си, а ние си приказвахме весело около мавгала въ широкия дюгенъ. Често пѣти по-виквахме въ дюгения нѣкой салеписия и си парѣхме гърлата съ гѣстия салеписъ. Повече калфитѣ пиеха, а ние само се облизвахме около тѣхъ, защото нѣмахме пари. Сегисъ-тогисъ и насъ почерпваха по една малка чашка.